

(המשך מעמוד 33)

בינה לבין הצורך להרוס או לפגוע בתוצי את היצירה מטושטש למדי. הדיבורים של האנשים טוב או לרע הם אפס, לעומת הצורך לצייר.

„כל ציור הוא לידה, הוא נס. המכירה של הציור היא בשבילי מהיאות הכפיים שעליהן ויתרתי בניחוק מהתיאטרון. אנשים שואלים איך אני נפרדת מהציורים שלי. אבל אני יכולה למכור 1000 ציורים וכולם נשארים שלי.“

אמה, אשה ואמנית

אני גאה במשפחתי ובאמהות שר הוענקה לי, בנכות לגדל, להאכיל, לספול. זה לא קל, השילוב הזה של אמה ואמנית. אבל הילדים שלנו לומדים מהר לחיות בקצב שלנו. לומדים לנוע, להיות נייחים ופתוחים לשינויים. רוב שעות היום מוקדש בעיקר לטיפול בילדים. אך כל לילה, כשהעיר מתחילה להחשיך, הטלפון מפסיק לצלצל והדלת נסגרת לכמה שעות. אני עולה לסטודיו ומתחילה לעבוד. אבי, בעלי, אתי המיד, אנחנו נמצאים יותר שעות יחד מכל זוג אחר שאני מכירה. אנחנו חיים פעמיים, פעם ביום כששנינו עסוקים — אני בגידול וכביסה, ואבי בעבודתו בבית הרוחם ובשיקום נכי צה"ל. ובלילה חיים את השעות שלנו, כשאני מצוירת ואבי ממסגר את הציורים שלי. מסגרות עץ כהות עם קטיפה רכה. הוא מתאים כל מסגרת לאופי הציור.

„אולי זה נבאלי, אבל המיסגרות של אבי הן בשבילי סמל לחיים שלנו, היכולת שלו לשמור עלי. לתחום את ההתפרצויות שלי. והוא תמיד אתי, אבל חזק יותר, יציב יותר ואני כל־כך אהבת אתה.“

„מטרידה אותי מאד בעיית הממדים שלי. עם כל ההומור שאני משווה לבעיה, הרי להיות שמנה זה תמיד להיות היציא־דופן. אבי פיתח תיאוריה על הנושא. הוא אומר לי שאלוהים ישב עם „עוגה“ גדולה ופרס אותה, וכל אדם הוא פרוסה. וכשאלוהים הגיע אלי, הוא פרס פרוסה גדולה תרתי־משמע.“

„יש ימים של התלבטויות ודכאונות. בימים

איפור לדין
כל ציור — לידה

כאלה, כשהיד הימנית שלי כמו משוקת אבל הכוח היוצר דורש פורקן. אני כותבת. בינתיים לעצמי, אוספת מילים. עדיין לא כורכת אותן. אבל נהנית לפלרטט עם העט והנייר.

„נהנית לקום בבוקר עם אבי ולדעת שאת חלק ממנו והוא חלק ממך. „נהנית מהתלות וכותבת את מרבית המי־לים בגללו ואליו.“

„בלילה / סגרו שפתותיו / על מילים שלא אמרתי לך / ושפתותייך סגרו על שלי. היום ידעתי / פעימותייך מכתיבות את קצב דמי / מתן כי באת / ואל תוכי חלק / ואנוכי רק היום ידעתי.“

„חבר טוב שלי. גם הוא אמן. אמר לי פעם מילים שרשמתי בגודל מעל שולחן העבודה שלי. גם בלי להיכנס להיסטוריה. אמר לי, את יכולה לחיות חיים יפים יותר בנכות הציור. ואני אכן חיה.“

אולי טל

תעלול־פירסומת או הוראת בימוי? נל העולם מיטבח

עומרי ניצן במטבח „תרמור“
טבחים לא! שחקנים אולי!

מינה לוינשטיין
זה אוכל זה?

אביבה מרכס בסיר
סיר הסירים

זכתה להצלחה עצומה. טבחים לא יצאו מהקורס הזה, אבל אולי יצאו ממנו שח־קנים.

שרית ישי

כל העולם מטבח וכל תושביו טבי חים, כך חשב וכתב המחזאי הבריטי הנודע ארנולד ווסקר, שמחזהו המצליח ביותר המטבח הטביע את שמו על אסכולה שלימה במחזאות האנגלית של שנות ה־70 שישים „מחזאות המטבח“.

הבמאי הישראלי עומרי ניצן, שנפגש לפי חודש עם ווסקר בלודון, עומד להציג לוח את המטבח בהבימה. אולם לפני שיעלו על הבמה, נטל ניצן את 29 חברי האנסמבל המשחקים במחזה לבית־הספר למלונאות תרמור שם עברו השבוע קורס מזרזי טבחנות ובמלצרות.

חדשנותו של ניצן אינה רעיון מקורי. בכל מקום בו הוצג המחזה התקיימו חלק מהחזרות במטבח אוטנטי. לא ברור אם לכל מקום הוזמנו גם נציגי העמותות כדי לדווח על שחקני התיאטרון המבשלים את המחזה במטבח. אבל אם כבר אפשר לנצל עובדה זו כתעלול פירסומת, מדוע לא?

שחקני הבימה עצמם התיחסו למלאכה בשיא הרצינות. מדי בוקר התייצבו במט־בחו של בית־הספר למלונאות, בילו שם עד שעות הצהריים.

במשך שבוע הימים בו למדו לבשל הלכה למעשה הוכתר השחקן אסי הנגבי כטבח הכשרוני ביותר. אסי הכין ביום השלישי ללימודים סטייק ברוטב פטריות, מנהל בית־הספר טעם ממנו והודיע לו חד וחלק: „עברת את הבחינות. אתה יכול לקבל דיפלומה.“ מה שאסי לא גילה למנהל ולא לחבריו השחקנים הוא כי שלוש שנים מימי בחרותו עברו עליו מאחורי הגריל של סטקיית קרוסל עליה השלים כך שהוא בא אל המטבח עם מומחיות מהבית.

בין הסירים והמחבתות הסתובבה באופן חופשי יונה אליאן, המשחקת בהצגה מל־צריית. במטבח היא פרה. כולם רוצים שדווקא היא תטעם מהמעדנים שהכינו. יונה סירבה באלגנטיות, היא שומרת על הגיזרה.

אביבה מרכס שבתוקף זכייתה בתואר סגנית דונה אידיאלה אמורה להיות מומרת חיה לבישול. הסתובבה בין תגורי ה־בישול והכיריים וחילקה עצות חינום.

מה שנראה תוך כדי עשייה כמעדני מלכים מתגלה אחר כך על יד שולחן־האוכל בפני העתונאים שהתבקשו לטעום את ארוחת השחקנים, כתרגיל לא מוצלח בבישול. מה אפשר לעשות? מרק הבצל דליל מדי, הסטייק חצי קשה וחצי שרוף. והדג, מעשה ידיו של אסי הנגבי, שהיה המנה המוצלחת היחידה, נחטף על ידי ההנהלה. טעמו של הסלט שהכין עורא דגן לא רע. אך עוגת הנפוליאון נראית כמו עיסה של אננס וקצפת שלא הוקצפה כראוי. לעומת זאת עוגת שוקולד שהכינו השחקנים חיים חובה ואלכס קלצ'קין

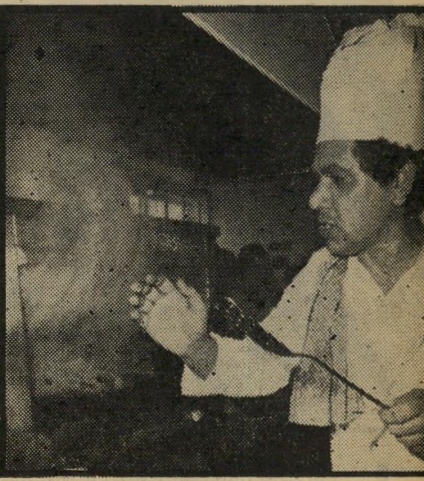
שחקנית אליאן
שמירה על דיאטה

רפי תבור
עיסה של אננס

חיים חובה
הרפרפת לא הצליחה

יעקב אשכנזי
עשן בלי ציפוס